

Chương 233: Thư Giãn Sau Team Quest (2) - Gặp Ma?

(Số từ: 3120)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:46 PM 09/05/2023

Nhiệm vụ đã kết thúc, vì vậy lẽ ra chúng tôi không còn dính dáng gì đến Epiax nữa, nhưng cuối cùng tôi vẫn quay trở lại lâu đài cổ vì những lý do hướng đến sở thích khác nhau.

Tôi phát hiện ra rằng tôi sẽ được cho điểm thành tích...

Tôi tự hỏi liệu cả ba chúng tôi có thể tìm ra điều gì đó mà ngay cả Temple cũng không thể tìm ra.

Lúc đầu, tôi nghĩ tôi có thể mời những người khác muốn đi cùng chúng tôi, nhưng tôi chợt nghĩ rằng Harriet có thể không thích điều đó, vì vậy chỉ có ba chúng tôi lên đường đến lâu đài cổ.

—Ellen, Harriet và tôi, ba người chúng tôi lần theo dấu vết trong khu rừng tuyết.

Chúng tôi sẽ không phải đối mặt với bất kỳ nguy hiểm. Rốt cuộc, ban đầu họ có thể thiết lập nơi bí ẩn đó làm địa điểm cho các nhiệm vụ nhóm do mức độ an toàn của nó.

Sự căng thẳng của Harriet đang tăng lên, có lẽ vì cô ấy hào hứng khám phá những bí mật xung quanh tòa lâu đài cổ xưa, đáng ngờ, vô danh đó, hoặc có thể là vì cô ấy thích tham gia một cuộc phiêu lưu với chúng tôi.

"Ah..."

Tất nhiên, sự phấn khích đó giảm mạnh ngay khi chúng tôi đến.

*Whooooosh...

Hình bóng ảm đạm của tòa lâu đài cổ kính Epiax một lần nữa hiện ra trong tuyết.

Ban đầu tôi đã cảnh giác với nơi này vì đây là địa điểm tổ chức nhiệm vụ, nhưng sau đó tôi biết rằng lâu đài thực sự được xây dựng ở một khu vực chưa được khám phá và không có người ở.

Không trách được rằng chúng tôi cảm thấy hơi lo lắng khi đến nơi.

Sẽ không có bất kỳ bóng ma nào, nhưng vẫn có cảm giác như thứ gì đó chắc chắn sẽ bật ra.

Tất nhiên, Ellen, pháo đài bình tĩnh vô cùng đáng tin cậy của chúng ta, chỉ đang ngậy người nhìn tòa lâu đài kỳ lạ.

"T-tớ sẽ sử dụng những thứ này."

Harriet lấy trong túi ra một thứ gì đó, có lẽ vì cô cảm thấy bầu không khí căng thẳng.

—Chúng là đôi bông tai được yểm ma thuật tĩnh lặng.

...Cô ấy dường như luôn mang chúng bên mình. Dù sao thì, tôi đã đưa chúng cho cô ấy để sử dụng trong chính tình huống đó.

Harriet đeo chúng vào và hít một hơi thật sâu.

“...Nó vẫn còn đáng sợ.”

Tất nhiên, họ không thay đổi tính cách của Harriet đến mức có cảm giác hoàn toàn trái ngược.

“Nhưng... tớ có thể nói bây giờ khi tớ nhìn vào nó...”

Harriet, người đã lấy lại được chút bình tĩnh nhờ sự hỗ trợ của món đồ ma thuật, chậm rãi gật đầu. Có phải cô ấy nói rằng cô ấy có thể làm điều đó nếu cô ấy phải làm?

“Đây không phải là một lâu đài...”

Harriet đang đề cập đến Epiax.

“Đó là một Cung điện.”

Đó là một Cung điện, không phải lâu đài.

Khi tôi nghĩ về nó, tôi nhận ra rằng cô ấy đã đúng.

Không có hào phòng thủ, không có tháp lâu đài với đại bác, cũng không có cầu rút.

Nó không phải là một pháo đài hay lâu đài được xây dựng để phòng thủ...

Đó là một không gian được tạo ra để ở và tổ chức các nghi lễ—một Cung điện.

* * *

Tôi không đến đó với kỳ vọng sẽ khám phá được điều gì, nhưng có một vài điều mà tôi nhận thấy khi nhìn vào chính lâu đài cổ Epiax. Đó không phải là một pháo đài phòng thủ, mà là một Cung điện được xây dựng để ở.

Harriet không thể không chú ý đến những điều đó ngay từ đầu bởi vì cô ấy thực sự đã sống ở một nơi như vậy.

Rốt cuộc, cô ấy là một tiểu thư giàu có.

Mặc dù không có bức tường bao quanh và tất cả các tòa nhà dường như được kết nối với nhau, khu vực chính, tòa nhà trung tâm, được bố trí theo hình vuông với khoảng trống ở giữa.

Tôi không biết liệu nó có một khu vườn hay thứ gì đó tương tự không, nhưng đó là một khu vực rất rộng rãi.

Tôi càng nhìn nó, Epiax thực sự có vẻ xa lạ.

Tất cả các nhân viên tạm trú ở đó cũng đã rời đi, vì vậy Cung điện rộng rãi mang tên Epiax hoàn toàn trống rỗng.

Họ thậm chí đã không khóa nó hoặc bất cứ điều gì.

Như vậy, chúng tôi chỉ đơn giản là bước vào tòa lâu đài cổ buồn tẻ.

Ngay cả khi ai đó cố chiếm nó mà không được phép, sẽ không ai biết.

Tuy nhiên, nếu ai đó thực sự cố gắng chiếm giữ nó, kể cả khi không được phép, thay vì bị trừng phạt, họ có thể sẽ xứng đáng nhận được phần thưởng. Không có dấu hiệu của sự sống ở bất cứ đâu xung quanh đó.

“Nếu đó là một Cung điện cỡ này, chủ nhân của nó phải là một người ngang với một vị vua...”

Ellen và tôi không thể không đồng ý với những lời của Harriet. Tuy nhiên, theo ông Epinhauser, đó là một khu vực không có người ở và phải mất một thời gian dài để đến được đất nước nhỏ Glamos phía nam.

“Tớ thực sự không biết nhiều về Glamos, nhưng liệu Cung điện hoàng gia của họ có quy mô như vậy không?”

Harriet lắc đầu trước câu hỏi của tôi.

"Không, tớ không nghĩ vậy. Tớ cũng không biết nhiều về Glamos, nhưng xét trên thực tế là tớ không biết nó tồn tại, thì nó có vẻ không phải là một quốc gia lớn."

Ồ.

Nhìn cô ấy coi thường cả một đất nước.

Các công dân của Glamos chắc chắn sẽ cảm thấy bị tổn thương nếu họ nghe những lời của Harriet bởi vì cô ấy thậm chí không có ý chế giễu.

“Nếu nó ở quy mô này, tớ nghĩ nó đã được sử dụng bởi một quốc gia có sức mạnh tài chính đáng kể, mặc dù không phải ở cấp độ của Công quốc chúng ta. Tuy nhiên, địa điểm là một vấn đề.”

Nếu ai đó lấy toàn bộ Epiax và giao nó cho một quốc gia có diện tích vừa phải để sử dụng làm Cung điện, sẽ có rất nhiều quốc gia sẽ biết ơn vì điều đó.

*Clack, clack.

Yên tĩnh đến nỗi tiếng bước chân của chúng tôi vang vọng khắp hành lang.

Ellen trông không thực sự sợ hãi, và Harriet có thể chịu đựng được điều đó nhờ vào đôi hoa tai tĩnh lặng.

TÔI...

Tôi thực sự muốn quay trở lại, điểm thành tích hay không.

Nơi đó thật đáng sợ, bạn biết không?

Tất nhiên, tôi không thể nói ra những điều đó.

"Tớ không biết nhiều về kiến trúc, nhưng Cung điện này thực sự được làm rất tốt.

"Đúng."

Vì vậy, không giống như tôi, người có phần sợ hãi, Harriet tự tin bước xuống hành lang trong khi nói chuyện. Trần nhà, cửa sổ và cột không được xây thô nhưng thực sự khá thẩm mỹ.

Ngoài ra còn có một số tác phẩm điêu khắc được đặt dọc theo các bức tường.

“Những thứ này là gì? Họ trông không giống các vị thần.”

Mặc dù có rất nhiều bức tượng, nhưng có vẻ không dễ để suy ra từ đặc điểm của chúng rằng loại người nào sống ở đó.

“Tất cả những thứ này được tạo ra khi nào, ai sống ở đây, và tất cả họ đã đi đâu...?”

Chúng tôi đến đó không phải vì nhiệm vụ mà để điều tra chính tòa lâu đài đó. Có nhiều phòng khác nhau bên trong. Harriet đang dẫn đầu vì cô ấy là người duy nhất biết cấu trúc của những loại Cung điện đó do xuất thân của cô ấy.

“Hmmm, theo cấu trúc, đây có vẻ là phòng khách.”

Tôi không biết Harriet dựa trên tiêu chí nào, nhưng có vẻ như đặc điểm của các Cung điện khá giống nhau.

Vì vậy, về mặt cấu trúc, lẽ ra chúng tôi nên ở trong phòng khách.

Đó là một không gian rộng mở với trần nhà cực cao.

“Đây không phải là nơi chúng ta tổ chức các cuộc họp sao?”

"Đúng."

Có bàn tròn.

Nơi mà tôi đã bị hành quyết vào ngày đầu tiên...
Lẽ ra nó phải là phòng khách, tuy nhiên, nơi đó thực sự được sử dụng làm nơi tập trung để xác định danh tính của những kẻ ám sát trong trò chơi mafia.

“Nhìn vào căn phòng, có vẻ như ban đầu không có ngai vàng ở đây.”

Có vẻ như Harriet đã suy luận rằng không gian ban đầu là như vậy. Nó không giống như ban đầu có một ngai vàng mà Temple đã dỡ bỏ hay gì đó.

“Điều đó có nghĩa là những người cư trú ở đây không phải là Hoàng tộc hay bất cứ thứ gì tương tự.”

"Có lẽ..."

Một chiếc bàn tròn được đặt trong nơi được cho là phòng tiếp kiến của hoàng gia.

Trong khi đó là một cung điện, có thể đoán rằng nó không phải là một cung điện hoàng gia.

Tất nhiên, vì lâu đài dường như có lịch sử lâu đời nên tất cả các đồ vật ngoại trừ các tác phẩm điêu khắc và cấu trúc gắn liền với lâu đài có thể bị phá vỡ hoặc phá hủy đã bị dỡ bỏ.

"Tôi nghĩ họ đã mang tất cả giường và đồ dùng từ Temple. Ban đầu họ không có ở đây."

Các phòng đã được dọn sạch vào thời điểm các sinh viên rời đi. Không có món đồ nội thất cụ thể nào khác bên trong lâu đài.

"Mặc dù nó không được xây dựng bởi một quốc gia, nhưng nó được xây dựng bởi một nhóm có thể xây dựng những công trình ngang tầm với lâu đài hoàng gia của các quốc gia khác ở một vùng cực như thế này..."

* * *

Harriet tiếp tục gật đầu khi cô bước đi, nghĩ rằng ít nhất thì toàn bộ chuyện này thật lố bịch.

"Nhưng tại sao họ lại xây dựng nó ở đây?"

Ellen dường như có những câu hỏi khác nhau.

"Phải."

"Điều kiện ở đây khá tệ."

Ở đó có tuyết rơi quanh năm nên rất khó kiếm được bất kỳ nguồn cung cấp nào ở đó và điều kiện sống cũng khá khắc nghiệt.

"Nếu họ sử dụng con người để xây dựng một Cung điện lớn như vậy, những người xây dựng sẽ mất rất nhiều thời gian để hoàn thành công việc trong môi trường cực kỳ lạnh giá này. Ngay cả trong một môi trường bình thường, sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng đáng lẽ phải mất nhiều thời

gian và tiền bạc hơn để xây dựng một tòa nhà có quy mô như thế này ở đây.”

Mặc dù không có vấn đề gì về không gian, nhưng vì Cung điện không có người ở, nên việc xây dựng một thứ có quy mô như vậy ở khu vực lạnh giá đó sẽ tốn một khoản tiền khổng lồ so với việc xây dựng một cung điện ở những nơi bình thường.

Harriet gật đầu trước những lời của Ellen.

"Đúng rồi. Sẽ tốn rất nhiều tiền và thời gian để xây dựng một tòa nhà như thế này ở một nơi như thế này. Tuy nhiên, thực tế là một Cung điện với quy mô như vậy nằm ở đây—"

"Sẽ dẫn đến hai giả định."

Tôi cũng đã đi đến kết luận của riêng mình

"Một là nó phải được xây dựng đặc biệt ở đây..."

"Hoặc điều kiện môi trường không làm phiền họ."

Một Cung điện khổng lồ được xây dựng trên vùng đất không người ở...

Chúng tôi không tìm thấy bất kỳ manh mối xác định nào, nhưng tôi càng biết nơi đó thực sự kỳ lạ như thế nào, tôi càng tiến gần hơn đến sự thật.

Ellen chậm rãi gật đầu trước lời nói của tôi.

"Hoặc có thể là cả hai."

"Cả hai?"

"Nó phải ở vị trí này, tuy nhiên, vị trí có thể không ảnh hưởng đến những người xây dựng nó."

Ellen dường như đã hiểu ra điều đó rồi.

“Có thể không phải là con người sống ở đây.”

Harriet và tôi đều có vẻ bị sốc, mặt chúng tôi biến sắc.

KHÔNG.

Tại sao tôi lại sợ hãi?

Tôi cũng không phải con người!

Dù sao đi nữa, có thể không phải con người sống trong Cung điện đó, nên cũng có thể không phải con người đã xây dựng nó.

Giả định của Ellen khá hợp lý.

“VẬY... điều đó có nghĩa là quỷ hay gì đó? Nơi này có phải là nơi sinh sống của... những sinh vật khác không?”

"Tôi không biết. Có thể có những chủng tộc có thể sống ở bất cứ đâu bất kể nhiệt độ như thế nào."

Tôi đã học được một chút về hệ sinh thái của quỷ, nhưng tôi vẫn chưa biết mọi thứ về mọi chủng tộc.

“Đây không phải là Darklands.”

Harriet dường như có chút nghi ngờ. Trong khi chúng tôi ở khu vực cực bắc của Đế chế, nơi đó không phải là một phần của Darklands.

“Có khả năng là lũ quỷ không chỉ sống ở Darklands.”

"Đúng..."

Ác quỷ không nhất thiết phải sống ở Darklands. Trên thực tế, ma thú và quái vật thỉnh thoảng cũng xuất hiện ở những khu vực có con người sinh sống và cần phải bị khuất phục.

Tất nhiên, chúng tôi không thể chắc chắn rằng chính ma quỷ đã xây dựng nơi đó.

“Nó cũng có thể là trụ sở của một tổ chức ma thuật bí mật nào đó. Những tòa nhà như thế này cũng có thể được tạo ra nhờ ma thuật. Các pháp sư cấp cao có thể mua bao nhiêu nguyên liệu tùy thích.”

Bản thân Harriet cũng là một Pháp sư nên suy nghĩ của cô ấy dường như cũng nghiêng về Ma thuật.

Nếu đó là hoạt động của một hiệp hội ma thuật bí mật nào đó, thì có khả năng họ muốn xây dựng trụ sở của mình ở một khu vực không có người ở, nơi không có ai lui tới. Vấn đề mua sắm vật liệu sẽ được giải quyết bằng Ma thuật, và việc xây dựng sẽ trở nên khả thi hơn nếu có đủ các pháp sư xung quanh.

Ellen gật đầu, dường như nghĩ rằng đó cũng là một lời giải thích hợp lý.

“Vậy thì điều đó sẽ giải thích tại sao lại có một chiếc bàn tròn ở nơi này nên là phòng tiếp kiến chứ không phải ngai vàng.”

"Phải."

Người lãnh đạo của một hội Ma thuật không phải là một vị vua, vì vậy thật hợp lý khi họ có một phòng họp ở nơi đáng lẽ phải là phòng tiếp kiến.

Các thực thể phi nhân loại hay các xã hội Ma thuật...

Rõ ràng là chủ sở hữu ban đầu của Epiax không phải là người bình thường.

* * *

Không rõ ai là người ban đầu sống ở Epiax. Tuy nhiên, mặc dù vẫn còn là ban ngày, nhưng cảm giác thật rùng rợn khi đi dạo quanh tòa lâu đài cổ kính, tối tăm đó.

*Wooooooooooo...

Có thể do gió lùa mà chúng tôi có thể nghe thấy tiếng gió đây đó.

Có vẻ như nó đang hú, hoặc ít nhất đó là cảm giác của nó.

"Ồ, cái này nghe lạ quá."

"Chỉ là tiếng gió thôi mà, Đồ ngốc."

Sau khi đi loanh quanh một lúc, Harriet quay lại, không có vẻ gì là sợ hãi, có lẽ vì sự tò mò lấn át nỗi sợ hãi, hoặc có thể vì đôi bông tai trấn an.

Cô ấy không nên sợ hãi và đeo bám trong những tình huống như thế này sao?

Có phải đôi bông tai tôi tặng cô ấy là một món đồ ăn gian quá nhiều không?

“Cậu có thực sự sợ hãi những thứ như thế?”

“Thật kỳ lạ khi không sợ những thứ này, cậu biết không?”

Nỗi sợ hãi được cảm nhận bởi bất cứ ai bất kể tuổi tác! Tôi đặc biệt yếu với những thứ đó! Một người cố gắng cầm cự bằng cách sử dụng một số vật phẩm, còn người kia dường như có thái độ rằng ngay cả khi một con ma xuất hiện, đó sẽ chỉ là một con ma.

Harriet đang vui vẻ quan sát tôi, vì cô ấy chưa bao giờ thấy tôi hèn nhát như vậy trước đây. Tôi thực sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Ừm, tớ chắc là hy vọng có một con ma hay thứ gì đó hiện ra.”

“Cậu đang nói cái vớ vẩn gì vậy?”

Thay vì sợ ma, có vẻ như cô ấy muốn thấy tôi bị sốc bởi một con ma. Cái quái gì đã xảy ra với cái đầu của cô ấy vậy?

-Uooooooooogh... Hũuhuuuhuuu...

“Ồ, tiếng gió thực sự nghe như tiếng ai đó đang khóc nhỉ?”

Tiếng gió nghe như thỏn thức. Tuy nhiên, đó không phải là điều tôi có vẻ bối rối.

“Khóc cái gì? Chỉ là gió thôi...”

-Huuhuuuhuu... Boohooouk...

Nghiêm túc mà nói, đó chỉ là khóc ngay lập tức!

“U-urg! Cái quái gì vậy?!”

“Ôi trời ơi!”

*Ôm!

Cả tôi và Harriet theo phản xạ ôm chầm lấy Ellen, người đang đi giữa chúng tôi.

“?”

Ellen trông khá bối rối khi hai chúng tôi bất ngờ bám lấy cô ấy.

Có vẻ như cô ấy ôm Harriet và tôi theo phản xạ như thể đang cố bảo vệ chúng tôi.

Ánh mắt của Harriet và tôi gặp nhau khi chúng tôi ôm chầm lấy Ellen từ cả hai phía.

Cả Harriet và tôi...

Theo bản năng, chúng tôi biết rằng tốt nhất là nên chạy đến gặp Ellen khi mọi thứ trở nên nguy hiểm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading